साहित्यिक सेतुबंधन

साहित्य 4 सेतु 4

दक्षिण रेलवे SOUTHERN RAILWAY

मदुरै मंडल MADURAI DIVISION

पांबन पुल, रामेश्वरम

ஔவையார் औवैयार

&

ரஹீம் रहीम

செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் எனினும் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்

भाषाएँ अनेक - भाव एक

नवंबर NOVEMBER 2021

राजभाषा विभाग

RAJBHASHA VIBHAG

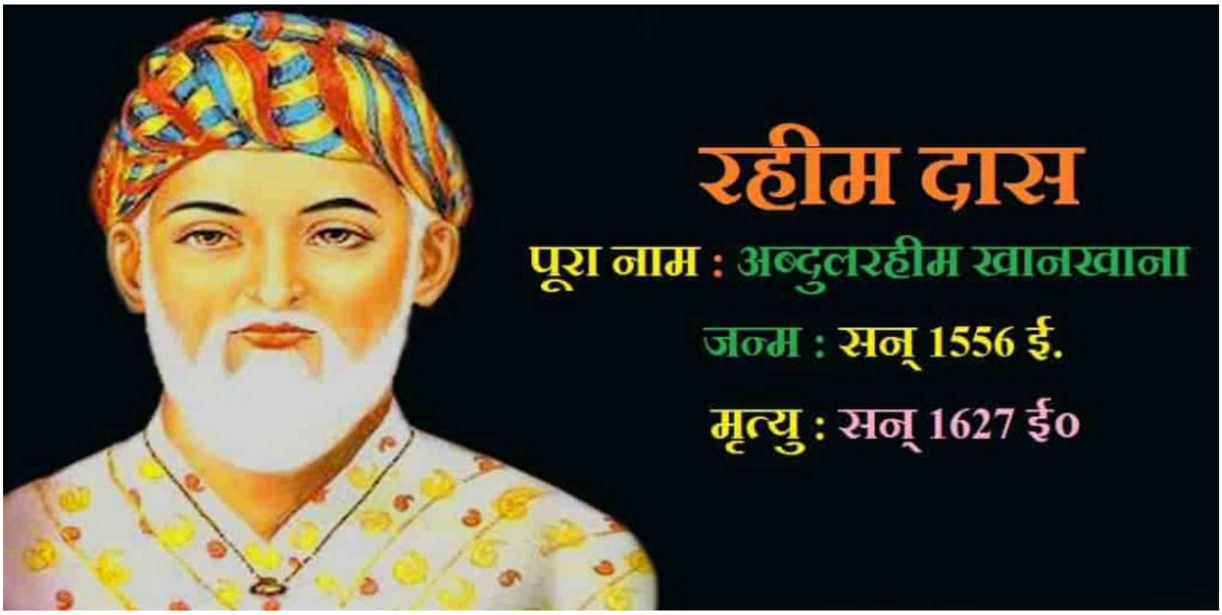
रहीम दास
पूरा नाम : अब्दुलरहीम खानखाना
जन्म : सन् 1556 ई.
मृत्यु : सन् 1627 ई०

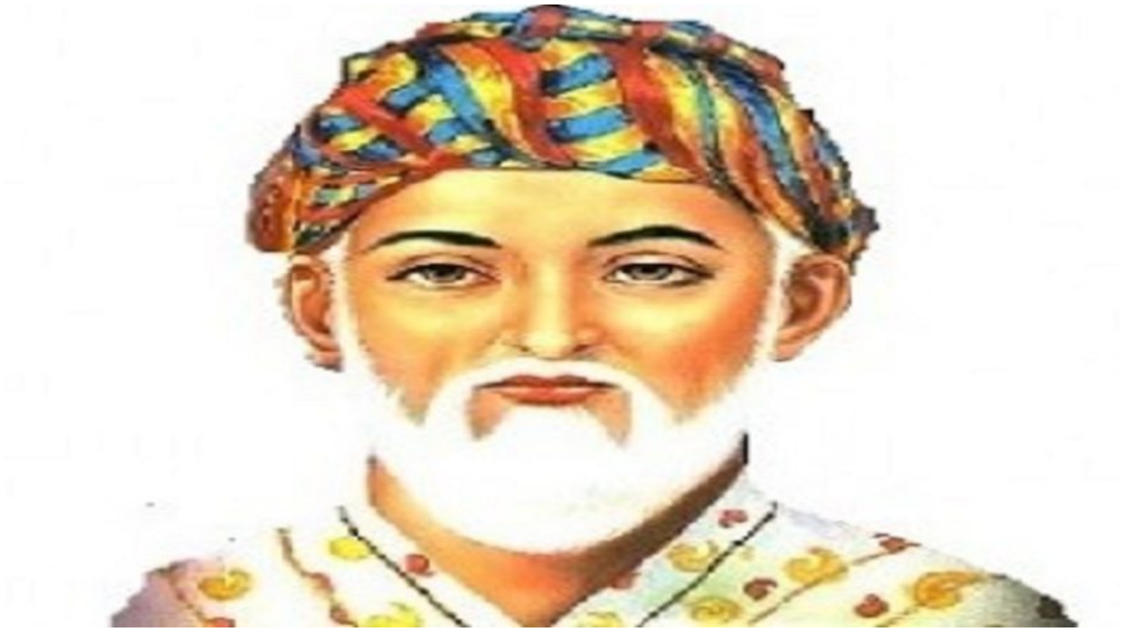

<u>ரஹீம்</u>

இவருடைய முழுப்பெயர் அப்துல் ரஹீம் கான்கானா. இவர் அக்பரிடத்தில் வேலைபார்த்த, புகழ்பெற்ற, சர்தார் பைராம்கான் கான்கானாவின் புத்திரர். இவர் 1553ம் ஆண்டு பிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அக்பர் அவையை அலங்கரித்த 'ஒன்பது ரத்தினங்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர் முதன்மைச் சேனாதிபதி மற்றும் மந்திரிப் பதவியையும் பெற்றுத் திறம்பட நிர்வகித்தார்.

இவர் வடமொழி, அரபி, பாரசீகம் மற்றும் இந்தி மொழிகளில் மிகத்திறமை வாய்ந்தவர். கிருஷ்ணரிடத்தில் பக்தி கொண்டவர். மிகவும் எளிமையானவர். இளகிய நெஞ்சம் உடையவர். தன்னிடம் இருப்பதை பிறருக்கு வாரி வழங்குவதில் கர்ணன் இவர்.

ரஹீம் தன் காலக் கவியான துளசிதாஸரிடம் மிகுந்த அன்பும் பக்தியும் கொண்டிருந்தார்.

அக்பர் இறந்தபிறகு ஜஹாங்கீர் இவரை ராஜத்துரோக குற்றங்களுக்காக சிறையிலிட்டான். இவருடைய எல்லாச் செல்வங்களையும் அபகரித்தான். அரசனைப் போல் வாழ்ந்த ரஹீம் விடுதலையான பின்னர் ஏழையாக வாழத்தொடங்கினார். அவர் சித்திரக்கூடம் சென்றுவிட்டார். அப்பொழுதும் அவரிடம் தானம் எதிர்பார்த்து வந்தவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியவில்லையே என வருத்தப்பட்டார்.

1626ம் ஆண்டு அவர் இறந்தார். அவரது சிறந்த படைப்புகள் ரஹீம் சத்சயி, பரவைநாயிகாபேத், ராஸபன்சாத்யாயி, ஷ்ருங்கார சோரடா, மதனாஷ்டகம் முதலியவை.

रहिमन देखी बडेन को लघु न दीजे डारि ।
जहाँ काम आवै सुई कहाँ करै तरवारी ॥

रहीम कहते हैं कि बड़ों को देखकर तथा उनका अधिक सम्मान, सत्कार करते हुए छोटे लोगों की उपेक्षा मत कीजिए, क्योंकि दुनिया में सबका अपना अपना स्थान है, सबकी जरूरत है। यद्यपि सुई, तलवार की तुलना में आकार में छोटी है, फिर भी जो काम सुई से होना है उसे तलवार नहीं कर सकता है। इसलिए छोटे बड़े की बात ही नहीं उठती सभी को यहाँ जरूरत है और रहीम सलाह देते हैं कि हम किसी को बड़ा समझकर छोटे की उपेक्षा न करें।

பொருள் :

பெரியவர்களுக்கு மட்டும் மதிப்புக் கொடுத்து நாம் சிறியவர்களை ஒதுக்கிவிடக்கூடாது. ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையில் பெரியவர்கள். ஊசிக்கும், வாளுக்கும் ஒப்புமை செய்யின் வாள் உருவத்தில் பெரியது தான், ஆனாலும் ஊசியினால் செய்யப்பட வேண்டிய வேலையை வாளால் செய்ய இயலுமோ? ஆகையால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தனித்தன்மை உள்ளது. எறும்பும் தன் கையால் எண்சாண் என்பதை உணர்ந்து சிறியவர்களாகத் தோன்றுபவர்களையும் நாம் அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது என அறிவுரை கூறுகிறார் ரஹீம்.

சமமான தமிழ்ப் பாடல் (ஔவையார்)

வான் குருவியின் கூடு வல்லரைக்குத் தொல் கறையான்
தேன் சிலம்பி யாவர்க்கும் செய்யரிதால் - யாம் பெருதும்
வல்லோமே என்று வலிமை சொல் வேண்டாம்காண்
எல்லோர்க்கும் ஒவ்வொன்று எளிது.

तमिल के सुप्रसिद्ध कवयित्री औवैयार ने इसके समतुल्य कविता की है जो ऊपर है, जिसका अर्थ है -

बयापक्षी के समान घर/घोंसला बनानेवाला दुनिया में नहीं है, दीमक जैसे भी घर बनानेवाले दुनिया में नहीं है। मधुमुखी का छत्ता, मकडी का जाल कुछ भी आसान नहीं है। इसलिए मैं का भाव, अहंभाव रखना छोड दीजिए। हर एक का अपना अपना स्थान है।

दोनों भिन्न-भिन्न शदी के हैं फिर भी दोनों का भाव एक ही है।

रहीम जी का एक और दोहा है -

रहिमन कहते सुपेट सों, क्यों न भयों तू पीठ ।
रीते अनरीते करत, भरे विगारत डीठ ॥

रहीम कहते हैं हे पेट ! तू क्यों पीठ नहीं बनता है? क्योंकि पीठ तो भरे रहते या खाली रहते कोई समस्या नहीं देती है, तू भी वैसे क्यों नहीं रहता। जब खाली रहता है तो तब भूख की समस्या है जब भरा रहता है, आलस्य हो जाते हैं, काम करते नहीं हैं और निकम्मे हो जाते हैं। बिगड जाते हैं।

பொருள்:

ஏ வயிறே நீ ஏன் முதுகாக ஆகக் கூடாது. முதுகோ நிரம்பியிருக்கும் பொழுதும் ஒன்றுமில்லாமல் காலியாக இருக்கும் பொழுதும் எந்தவொரு துன்பத்தையும் விளைவிப்பதில்லை. ஆனால் நீ நிரம்பியிருந்தால், கண்கள் அலைபாய்கின்றன. வெறுமையாயிருந்தாலோ அப்பொழுதும் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றாய். உன்னோடு ஒத்துப் போவதென்பது இயலாத காரியம் என்று கூறுகிறார் கவிஞர்.

சமமான தமிழ்ப் பாடல் ஔவையார் इसके समतुल्य तमिल कविता सुप्रसिद्ध औवैयार ने गाया है -

ஒரு நாள் உணவை ஒழி என்றால் ஒழியாய்
இரு நாளைக்கு ஏலென்றால் ஏலாய் - ஒரு நாளும்
என் நோய் அறியாய் இடும்பைகூர் என் வயிறே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.

इसका अर्थ हे - हे पेट, तू एक दिन उपवास रखो कहने पर नहीं मानते हो, यानी एक दिन खाना छोड दो कहने पर नहीं छोडते.... ठीक है दो दिन के लिए एक साथ खाओ कहने पर भी नहीं मानते....। हे पेट... तू मेरी समस्या को नहीं समझते..... तेरे साथ जीना बहुत मुश्किल है।

रहीम जी का एक और दोहा है -

खीरा का मुह काटिकै, मलियत लोन लगाय ।
रहिमन करुये मुखन को, चहियत यही सजाय ।।

रहीम कहते हैं कि जैसे खीरे की टोकरी में से एक खीरे का मुख काटकर फिर उस पर नमक लगाकर मलते हैं, जिससे माना जाता है कि टोकरी भर खीरे के कड़ुवापन चला जाता है । वैसे ही जिन लोगों के मुख से कटु शब्द निकलता है या कड़ुवी बातें निकलती हैं उन सबको एक स्थान पर बुलाना है और उनमें से एक का सर काटकर नमक लगाना है। ऐसे करने पर सभी मीठी बातें बोलने लग जाएँगे ।

பொருள்:

வெள்ளரிக்காய் கூடையில் இருந்து ஒரு வெள்ளரிக்காய் எடுத்து அதன் முகத்தை வெட்டி உப்பு சேர்த்து தேய்த்தால், கூடையின் எல்லா வெள்ளரிக்காயின் கசப்பு நீங்கும் என்று நம்பப்படுகிறது என்கிறார் ரஹீம். அவ்வாறே, யாருடைய வாயிலிருந்து கசப்பான வார்த்தைகள் வருகிறதோ, அல்லது கடுமையான வார்த்தைகள் வெளிவருகிறதோ, அவர்கள் அனைவரையும் ஒரே இடத்தில் வரவழைத்து, அவர்களில் ஒருவரைத் தலையை வெட்டி உப்பு பூச வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் அனைவரும் இனிமையாகப் பேசத் தொடங்குவார்கள்.

इसके समतुल्य तमिल दोहे तिरुवल्लुवर ने की है। சமமான தமிழ் பாடல்

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

जिसका मतलब है - जब टोकरी भर अच्छे-पके फल हैं क्यों बिना पका, कच्चे को चुनकर खाना है ? उसी प्रकार जितने अच्छे शब्द हैं उन सबको छोड़कर क्यों कड़ुवे शब्दों का प्रयोग करना है ?

तमिल में एक और अच्छा कहावत है - शरीर के बाकी अंगों की रक्षा के लिए केवल मुह बंद करके रखना काफी है।

உடலின் மற்ற அங்கங்கள் பாதிக்கப்படாமலிருக்க வாயை மட்டும் மூடிக் கொண்டிருந்தால் போதும், (தமிழ்ப் பழமொழி)

தோழமையோடும் ஏழமை பேசேல்,

रहीम जी के अगला दोहा देखिए .....

रहिमन निज सम्पत्ति बिना, कोउ न विपत्ति सहाय ।

बिनु पानी ज्यों जलज को, नहीं रवि सकै बचाय ॥

रहीम कहते हैं यदि तुम्हारा अपना धन नहीं होता तो विपत्ति के समय तुम्हें कोई नहीं बचा सकता है। उदाहरण के लिए रवि और कमल मित्र है। रवि को देखकर ही रोज़ कमल खिलेगा। फिर भी यदि पानी रूपी धन, जलज के पास नहीं है तो वहीं सूरज उसको बचा नहीं सकता है। यहाँ यह भी ध्वनित होता है कि जिस धन रूपी जल ने पहले बचाया वही, जल न होने पर हानि पहुंचाती है।

பொருள்:

ஒருவரிடத்தில் பொருள் இல்லையென்றால், இடுக்கண் வந்த காலத்தில் அவனைக் காப்பதென்பது யாராலும் இயலாது. உதாரணமாக தாமரையும், சூரியனும் நண்பர்கள்தான். சூரியனைப் பார்த்துத் தாமரை தினமும் மலர்ந்து தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கின்றது. அப்படியும் தண்ணீர் என்ற செல்வம் இல்லாமற் போனால் அந்தச் சூரியன் கூட அதைக் காப்பாற்ற முடியாது. இதிலிருந்து மேலும் தெரிவது என்னவென்றால் எது இத்தனை நாள் தாமரையை மலரைச் செய்ததோ, மகிழச் செய்ததோ, அதுவே தண்ணீர் இல்லாத போது அதை வாடவும் செய்து விடுகிறது.

इसके समतुल्य तमिल दोहा है जिसकी विश्वकवि तिरुवळ्ळुवर ने रचना की है
சமமான தமிழ் பாடல்

तिरुक्कुरल जिसकी रचना तिरुवळ्ळुवर ने की - कहते हैं। बहुत आश्चर्य की बात है कि इसी तथ्य को औवयार ने भी कही है। दोनों की कविता और उसका अर्थ देखेंगे । साथ-साथ विश्व प्रसिद्ध तमिल कवि काळमेघम जो श्लेष अलंकार के माहिर है, की कविता भी रसास्वादन के लिए दिया गया है।

तिरुक्कुरल திருக்குறள்

"அருளிலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருளிலார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு",

सर्वभूतेषु दया - कहा गया है। जो दया नहीं दिखता उसे परलोक में स्थान नहीं है। इस दुनिया में तो जिसके पास धन नहीं है उसके लिए स्थान नहीं है। जहाँ तक तिरुवळ्ळुवर की बात

है, प्राय: धमकाते नहीं। अपनी बातों को प्यार से बताते हैं। सनातन धर्म में भी कहा गया है कि धर्म की बातें डरावना नहीं होनी चाहिए। यह उक्ति सर्वत्र है कि आज हम जीवित हैं कल क्या होगा किसको पता ? थोडा सा डर तो इस उक्ति में आता है कि कल हम रहेंगे या नहीं भी रहेंगे। तिरुवळ्ळुवर इसी तथ्य को यों कहते हैं - जो कल था आज वह जीवित नहीं। इस दुनिया का यही सार है। इसे पढ़नेवाले सोचेंगे कि हम तो आज जीवित है।

रहीम जी के उस दोहे के समतुल्य औवैयार के श्लोक देखेंगे । பணம் உள்ளவர் சொல்வதுதான் எடுபடும் என்ற கருத்தமைந்த ஔவையாரின் பாடலும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

"விரக ரிருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்;
விரனிறைய மோதிரங்கள் வேண்டும்; அரையதினில்
மஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டும் ; அவர் கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனும் நன்று",

इसका अर्थ है - दो चमचे सदा साथ होकर प्रशंसा करते रहना चाहिए। सभी उंगलियों में अंगूठी होना चाहिए। उनके शरीर में रेशमी या उच्च स्तरीय कपडे होने चाहिए। ऐसे धनवान की कविता बहुत ही नीच, सारहीन होने पर भी सभी “वाह” “वाह” करेंगे।

तमिल कवि काळमेघम जी शिव को लेकर एक श्लोक लिखा है जिसमें गरीब होने से उसको क्या-क्या कठिनाइयाँ झेलना पड रहा है - इसे विस्तार से बताया है ।

ஏழையாயிருப்பதால் சிவனும் என்ன பாடுபடுகிறான் என்பதைக் கவி காளமேகம் கூறுகிறார்.

தாண்டியொருத்தி தலையின்மை லேறாளோ
பூண்ட செருப்பாலொருவன் போடானோ - மீண்டொருவன்
வையானோ விண்முறிய மாட்டானோ தென்புலியூர்
ஐயா நீ ஏழையானால்?

जिसका अर्थ है - तू गरीब होने से तेरे सिर पर एक चढी है - (गंगा)! चप्पल सहित कोई तेरे मुख पर पैर रखता है - (काळहस्ति में कण्णप्प नायनार एक भक्त भील ने शिव की आँखों में बहते खून को रोकने के लिए अपने एक आँख निकालकर रख दिया। जब दूसरी आँख में भी निकला तो स्थान की पहचान के लिए अपने पैर को मुँह पर रखते हुए दूसरे आँख को भी

निकालना चाहा।) । एक और नायनमार यानी शिव भक्त ने उन्हें पागल कहकर बुलाया। इन सबका कारण आप गरीब है।

एक और रहीम के दोहे देखेंगे ।

एकै साधे सब सधै, सब साधे सब जाय ।
रहिमन सीचे मूल को, फूलै फले अघाय ॥

रहीम कहते हैं कि एक को अर्थात भगवान को पा लेना सब कुछ पा लेने के समान है और अन्य सब कुछ पाकर भी कोई फायदा नहीं, बेकार ही है। जैसे वृक्ष के मूल को सींच लेना काफी है, लेकिन हर फूल और पत्र को पानी देने से क्या फायदा?

பொருள்:

இலைக்கும், பூவுக்கும் தனித்தனியாக தண்ணீர் ஊற்றினால் பயனில்லை. ஆனால் வேருக்கு நீர் ஊற்றினாலே அது எங்கும் பரவிப் பயனளிக்கும். அது போல பிற எல்லாவற்றையும் சாதித்துப் பயனில்லை. கடவுள் ஒருவரின் அருளை நாம் முயன்று பெற்று விடுவோமேயானால் அனைத்தையும் பெற்றதற்கு அஃது சமமாகும். ஆகையினால் அவரருளை அடையவே நாம் முயற்சிப்போம்.

इसके समतुल्य तमिळ दोहा तिरुवळ्ळुवर जी का है । சமமான தமிழ்ப்பாடல்

கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின். - तिरुवळ्ळुवर
திருவள்ளுவர்

इसका अर्थ है - आप जितनी भी किताब पढ़ लेने से क्या फायदा, यदि उस भगवान के कमल-चरण में अपने को समर्पित करना नहीं जानते हो तो ? सभी ज्ञान का एक ही उद्देश्य है कि उस शाश्वत तथ्य को, भगवान को जानना है।
पुगळेन्दि नामक तमिल कवि भी इसी तत्व को दूसरे शब्दों में बताया है। यों बताते हैं -

ஐயம் இடுமின்: அறநெறியைக் கைப்பிடிமின்;
இவ்வளவே மாயினுநீர் இட்டுண்மின் ; தெய்வம்

ஒருவனே என்று முணரவல் லீரேல்
அருவினைகள் ஐந்தும் அறும்.   - पुगळेंदि पुलवर
புகழேந்திப்புலவர்

इसका अर्थ है - आप दूसरों को, गरीब को खिलाइये। धर्म पथ पर चलिए। किसी भी हालत में दूसरों की सहायता किये बिना मत खाइये । भगवान एक ही है, जब तक उसे पाने की कोशिश न कीजिए, शरणागत में न जाइये तब तक आपका कर्मबंधन - अच्छा हो या बुरा - न छूटेगा।

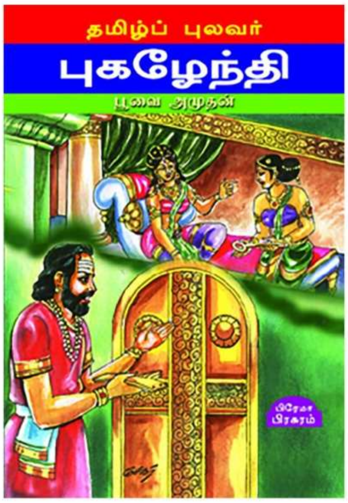

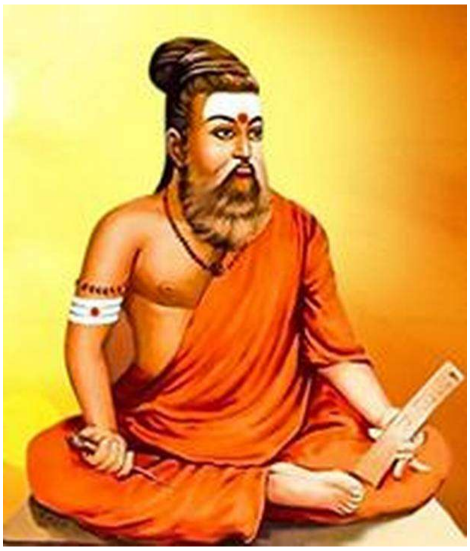

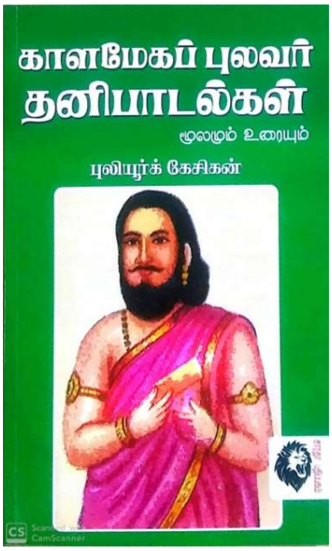

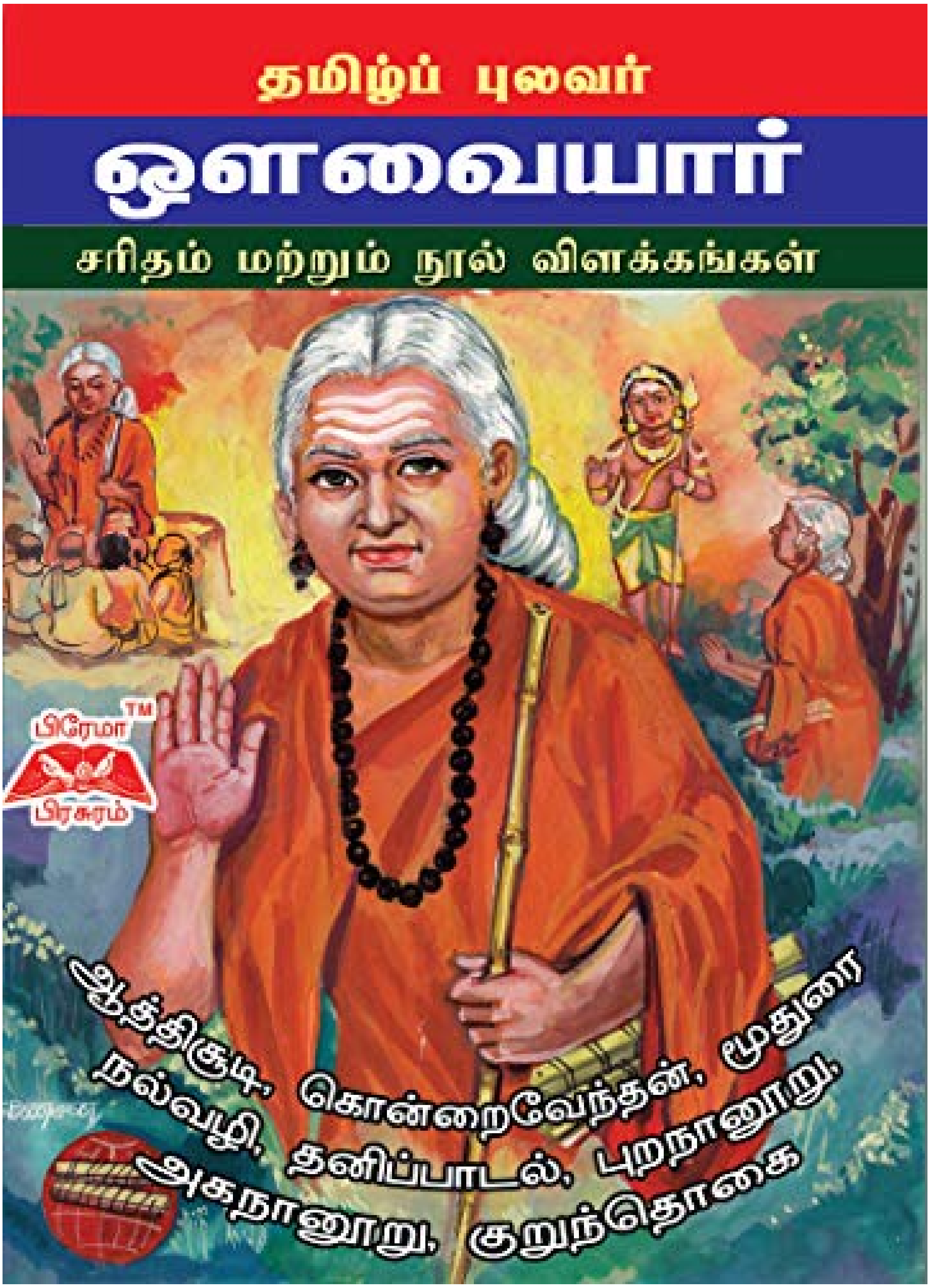
தமிழ்ப் புலவர்
ஔவையார்
சரிதம் மற்றும் நூல் விளக்கங்கள்
பிரேமா™
பிரசுரம்
ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை
நல்வழி, தனிப்பாடல், புறநானூறு,
அகநானூறு, குறுந்தொகை

दक्षिण रेलवे SOUTHERN RAILWAY

मदुरै मंडल MADURAI DIVISION

பாரதியார் भारतियार

&

நிராலா निराला

जून JUNE 2021

राजभाषा विभाग

RAJBHASHA VIBHAG

பாரதியார் भारतियार

நிராலா निराला

திக்குக்கள் எட்டுஞ் சிதறி - தக்கத்

தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட - தீம்தரிகிட

பக்க மலைகள் உடைந்து- வெள்ளம்

பாயுது பாயுது பாயுது - தாம்தரிகிட

தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம் - அண்டம்

சாயுது சாயுது சாயுது - பேய்கொண்டு

தக்கை யடிக்குது காற்று - தக்கத்

தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட

தாம்தரிகிட

வெட்டி யடிக்குது மின்னல் - கடல்

வீரத்திரை கொண்டு விண்ணை யிடிக்குது;

கொட்டி யிடிக்குது மேகம்; கூ

கூவென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று;

சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா - என்று

தாளங் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்;

எட்டுத் திசையும் இடிய - மழை

எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி! வீரா!

-- பாரதியார்

झूम-झूम मृदु गरज-गरज घनघोर।
राग अमर! अम्बर में भर निज रोर!

झर झर झर निर्झर-गिरि-सर में,
घर, मरु, तरु-मर्मर, सागर में,
सरित-तड़ित-गति-चकित पवन में,
मन में, विजन-गहन-कानन में,
आनन-आनन में, रव घोर-कठोर-
राग अमर! अम्बर में भर निज रोर!

अरे वर्ष के हर्ष!
बरस तू बरस-बरस रसधार!
पार ले चल तू मुझको,
वहाँ, दिखा मुझको भी निज
गर्जन-भैरव-संसार!

उथल-पुथलकर हृदय-
मचा हलचल-
चल रे चल-
मेरे पागल बादल!

धँसतादलदल
हँसता है नद खल-खल
बहता, कहता कुलकुलकलकल ।

--निराला

15

सूर्यकान्त त्रिपाठी 'निराला'
जन्म – 28 फरवरी सन् 1899
जन्म स्थान – महिषादल
मृत्यु – 15 अक्टूबर 1961 ई०
मृत्यु स्थान – प्रयाग (इलाहाबाद)
सूर्यकान्त त्रिपाठी 'निराला' का जीवन परिचय
www.mauryajihelp.com

निराले कवि
" निराला जी "

भारत INDIA
25
भारत INDIA
25
भारत INDIA
25
भारत INDIA
25

साहित्यिक सेतुबंधन

साहित्य 2 सेतु 2

दक्षिण रेलवे SOUTHERN RAILWAY

मदुरै मंडल MADURAI DIVISION

கல்கி कल्कि

&

பிரேம்சந்த் प्रेमचन्द

செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் எனினும் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்

भाषाएँ अनेक - भाव एक

जुलाई JULY 2021

राजभाषा विभाग

RAJBHASHA VIBHAG

பிரேம்சந்த் प्रेमचन्द

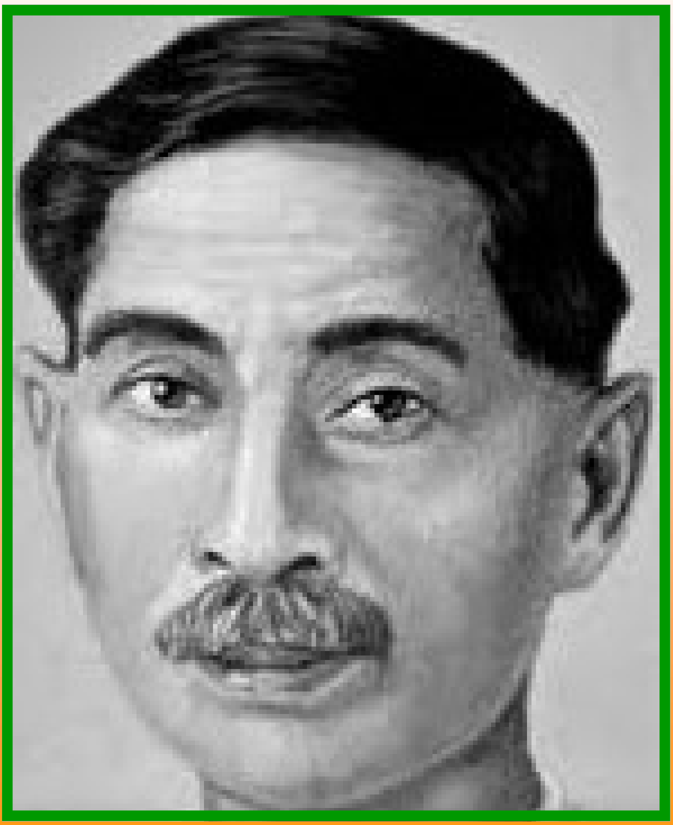

கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி
कल्कि कृष्णमूर्ति

பிரேம்சந்த்

Born	Dhanpat Rai Srivastava31 July 1880 Lamhi, Benares State, British India
Died	8 October 1936 (aged 56) Benares, Benares State, British India
Pen name	Munshi Premchand, Nawab Rai
Occupation	Writer, Novelist
Language	Hindi, Urdu
Nationality	Indian
Notable works	*Godaan*, *Bazaar-e-Husn*, *Karmabhoomi*, *Shatranj ke khiladi*, *Gaban*, "Mansarovar","Idgah"
Years active	1920—1936
Spouse	Shivarani Devi
Children	Amrit Rai
Signature	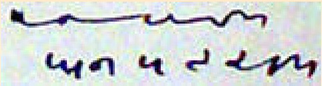

தன்பத் ராய் ஸ்ரீவாஸ்தவா (31 ஜூலை 1880 - 8 அக்டோபர் 1936), அவரது புனை பெயரான முன்ஷி பிரேம்சந்த் மூலம் நன்கு அறியப்பட்டவர். அவர் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் மிகவும் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக உள்ளார், மேலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்தி எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக கருதப்படுகிறார். அவரது நாவல்களில் கோதான், கர்மபூமி, கபன், மன்சரோவர், இட்கா ஆகியவை அடங்கும். 1907 ஆம் ஆண்டில் *Soz-e Watan*என்ற புத்தகத்தில் ஐந்து சிறுகதைகளின் முதல் தொகுப்பை வெளியிட்டார்.

அவர் "நவாப் ராய்" என்ற புனை பெயரில் எழுதத் தொடங்கினார், ஆனால் பின்னர் "பிரேம்சந்த்" க்கு மாறினார், முன்ஷி ஒரு கௌரவ முன்னொட்டு. ஒரு நாவல் எழுத்தாளர், கதை எழுத்தாளர் மற்றும் நாடக ஆசிரியர், அவர் எழுத்தாளர்களால் "உபன்யாஸ் சாம்ராட்" ("நாவலாசிரியர்களிடையே பேரரசர்") என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். இவரது படைப்புகளில் ஒரு டஜன் நாவல்கள், சுமார் 300 சிறுகதைகள், பல கட்டுரைகள் மற்றும் பல வெளிநாட்டு இலக்கிய படைப்புகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் இந்தியில் உள்ளன.

தனபத் ராய் ஸ்ரீவஸ்தவா 31 ஜூலை 1880 அன்று வாரணாசி (பெனாரஸ்) அருகே அமைந்துள்ள லாமி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். இவரது தந்தை அஜீப் லால் ஒரு தபால் நிலைய எழுத்தராக இருந்தார். அவரது தாயார் கரவுனி கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆனந்தி தேவி ஆவார். இவரது தாயாரே, இவரது **படே கர் கி** பேட்டியில் படத்தில் ஆனந்தி என்ற கதாபாத்திரத்திற்கு உத்வேகம் அளித்தவர். பிரம்சந்த். அஜீப் லால் மற்றும் ஆனந்தியின் நான்காவது குழந்தை.

Munshi Premchand Memorial Gate, Lamhi, Varanasi

அவருக்கு 7 வயதாக இருந்தபோது, தன்பத் ராய் தனது கல்வியை லம்ஹிக்கு அருகில் அமைந்துள்ள லால்பூரில் உள்ள ஒரு மதரஸாவில் தொடங்கினார். மதரஸாவில் ஒரு மௌலியிடமிருந்து உருது மற்றும் பாரசீக மொழியைக் கற்றுக்கொண்டார். அவருக்கு 8 வயதாக இருந்தபோது, அவரது தாயார் நோயால் இறந்தார்.

குழந்தையாக இருந்தபோது, தன்பத் ராய் புனைகதைகளில்தனது ஆறுதலை தேடினார்.மேலும் புத்தகங்களில் ஒரு மோகத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். பாரசீக மொழி கற்பனை காவியமான *Tilism-e-Hoshruba*கதைகளை ஒரு கடையில் கேட்டார். புத்தக மொத்த விற்பனையாளருக்கு புத்தகங்களை விற்கும் வேலையை அவர் எடுத்துக் கொண்டார், இதனால் நிறைய புத்தகங்களைப் படிக்க வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர் ஒரு மிஷனரி பள்ளியில் ஆங்கிலம் கற்றார், ஜார்ஜ் டபிள்யூ. எம். ரெனால்ட்ஸ் எழுதிய எட்டு தொகுதிகளான தி மிஸ்டரீஸ் ஆ்ஃப் தி கோர்ட் ஆ்ஃப் லண்டன் உட்பட பல புனைகதைப் படைப்புகளைப் படித்தார். அவர் தனது முதல் இலக்கியப் படைப்பை கோரக்பூரில் இயற்றினார், அது ஒருபோதும் வெளியிடப்படாவில்லை மேலும் இப்போது தொலைந்துவிட்டது.

1895 ஆம் ஆண்டில், ஒன்பதாம் வகுப்பில் படிக்கும் போது, தனது 15 வயதில் திருமணம் செய்து கொண்டார்.திருமணத்தை அவரது தாய்வழி மாற்றாந்தாய் ஏற்பாடு செய்தார்.

இவரது தந்தை 1897 இல் நோயால் இறந்தார். பின்னர் அவர் பெனாரஸில் ஒரு வழக்கறிஞரின் மகனுக்கு ஐந்து ரூபாய் மாத சம்பளத்தில் பயிற்சி அளிக்க ஒரு வேலையைப் பெற்றார். அவர் வழக்கறிஞரின் தொழுவத்தில் ஒரு மண் குடிசையில் வசித்து வந்தார்.

1900 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்த் பஹ்ரைச்சில் உள்ள அரசு மாவட்ட பள்ளியில் உதவி ஆசிரியராக ஒரு மாத சம்பளமாக ₹ 20 பெற்றார்.

தனபத் ராய் முதலில் "நவாப் ராய்" என்ற புனைப்பெயரில் எழுதினார். அவரது முதல் சிறு நாவல் **அஸ்ரர்-இ-மாபிட்** ("கடவுளின் தங்குமிடத்தின் இரகசியங்கள்", இந்தி மொழியில் தேவஸ்தான் ரஹஸ்யா), இது கோவில் பாதிரியார்களிடையே ஊழல் மற்றும் ஏழைப் பெண்களின் பாலியல் சுரண்டலை ஆராய்கிறது.

1903 அக்டோபர் 8 முதல் பிப்ரவரி 1905 வரை பெனாரஸை தளமாகக் கொண்ட உருது வார இதழான அவாஸ்-இ-கல்கில் இந்த நாவல் வெளியிடப்பட்டது.

1905 ஆம் ஆண்டில், தேசியவாத செயல்பாட்டால் ஈர்க்கப்பட்ட பிரேம்சந்த், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர் கோபால் கிருஷ்ணா கோகலே குறித்த ஒரு கட்டுரையை ஜமானாவில் வெளியிட்டார்.

1907 இல் வெளியிடப்பட்ட பிரேம்சந்தின் இரண்டாவது குறும்பட நாவலான ஹம்குர்மா-ஓ-ஹம்சாவப் (இந்தியில் பிரேமா), "பாபு நவாப் ராய் பனார்சி" என்ற பெயரில் எழுதப்பட்டது. சமகால பழமைவாத சமுதாயத்தில் விதவை மறுமணம் தொடர்பான பிரச்சினையை இது ஆராய்கிறது:

1907 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்தின் மற்றொரு சிறு நாவலான கிஷ்னாவை பெனாரஸின் மெடிக்கல் ஹால் பிரஸ் வெளியிட்டது.

ஏப்ரல்-ஆகஸ்ட் 1907 ஆம் ஆண்டுகளில், பிரேம்சந்தின் கதை ரூதி ராணி ஜமானாவில் தொடர் வடிவத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

பிரேம்சந்த் என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொள்வது

1914 ஆம் ஆண்டில், முன்ஷி பிரேம்சந்த் இந்தியில் எழுதத் தொடங்கினார் (இந்தி மற்றும் உருது இந்துஸ்தானியின் ஒற்றை மொழியின் வெவ்வேறு பதிவேடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன, இந்தி சமஸ்கிருத மற்றும் உருது மொழியிலிருந்து அதன் சொற்களஞ்சியத்தை பாரசீக மொழியால் அதிகம் பாதிக்கிறது). இந்த நேரத்தில், அவர் ஏற்கனவே உருது மொழியில் ஒரு புனைகதை எழுத்தாளராக புகழ் பெற்றார். அவரது முதல் இந்தி கதை *Saut* டிசம்பர் 1915 இல் சரஸ்வதி இதழில் வெளியிடப்பட்டது, மேலும் அவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு சப்தா சரோஜ் ஜூன் 1917 இல் வெளியிடப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 1916 இல், பிரேம்சந்த் பதவி உயர்வுக்காக கோரக்பூருக்கு மாற்றப்பட்டார். கோரக்பூரின் உயர்நிலைப்பள்ளியில் உதவி மாஸ்டர் ஆனார்.

Gorakhpur

A plaque commemorating Munshi Premchand at the hut where he resided in Gorakhpur from 1916 to 1921.

கோரக்பூரில், அவர் புத்தக விற்பனையாளர் புத்த லால் உடன் நட்பை வளர்த்துக் கொண்டார், அவர் பள்ளியில் தேர்வு கிராம் புத்தகங்களை விற்பனை செய்வதற்கு ஈடாக, வாசிப்புக்காக நாவல்களை கடன் வாங்க அனுமதித்தார். பிரேம்சந்த் பிற மொழிகளில் கிளாசிக்ஸை ஆர்வத்துடன் வாசிப்பவராக இருந்தார், மேலும் இந்த படைப்புகளில் பலவற்றை இந்தியில் மொழிபெயர்த்தார்.

1919 வாக்கில், பிரேம்சந்த் தலா நூறு பக்கங்களைக் கொண்ட நான்கு நாவல்களை வெளியிட்டார்.1919 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்தின் முதல் பெரிய நாவலான சேவா சதான் இந்தியில் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவல் முதலில் உருது மொழியில் பஜார்-இ-ஹுஸ்ன் என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டது, ஆனால் முதலில் இந்தியில் கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த வெளியீட்டாளர் ஒருவர் வெளியிட்டார்.

1919 வாக்கில், பிரேம்சந்த் தலா நூறு பக்கங்களைக் கொண்ட நான்கு நாவல்களை வெளியிட்டார்.1919 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்தின் முதல் பெரிய நாவலான சேவா சதான் இந்தியில் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவல் முதலில் உருது மொழியில் பஜார்-இ-ஹுஸ்ன் என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டது, ஆனால் முதலில் இந்தியில் கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த வெளியீட்டாளர் ஒருவர் வெளியிட்டார்.

1919 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்த் அலகாபாத்திலிருந்து பி.ஏ பட்டம் பெற்றார்.1921 வாக்கில், அவர் பள்ளிகளின் துணை ஆய்வாளர்களாக பதவி உயர்வு பெற்றார். பிப்ரவரி 8, 1921 அன்று, கோரக்பூரில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் அவர் கலந்து கொண்டார், அங்கு ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக மகாத்மா காந்தி மக்கள் அரசாங்க வேலைகளை ராஜினாமா செய்யச் சொன்னார். பிரேம்சந்த், உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தாலும், இரண்டு குழந்தைகள் மற்றும் ஒரு கர்ப்பிணி மனைவிக்கு ஆதரவாக இருந்தாலும், தனது அரசு வேலையை ராஜினாமா செய்தார்.

தனது வேலையை விட்டு விலகிய பின்னர், பிரேம்சந்த் கோரக்பூரிலிருந்து பெனாரஸுக்கு மார்ச் 18, 1921 அன்று புறப்பட்டு, தனது இலக்கிய வாழ்க்கையில் கவனம் செலுத்த முடிவு செய்தார். 1936 இல் அவர் இறக்கும் வரை, அவர் கடுமையான நிதி சிக்கல்களையும் நீண்டகால உடல்நலகேட்டையும் எதிர்கொண்டார்.

1923 ஆம் ஆண்டில், பெனாரஸில் ஒரு அச்சகம் மற்றும் பதிப்பகத்தை நிறுவினார், "சரஸ்வதி பிரஸ்" என்று பெயர் சூட்டினார்.1924 ஆம் ஆண்டு பிரேம்சந்தின் ரங்கபூமி வெளியானது, அதில் சர்தாஸ் என்ற குருட்டு பிச்சைக்காரன் நாயகனாக இருந்தான்.

1928 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்தின் நாவலான கபன் ("மோசடி"), நடுத்தர வர்க்கத்தின் பேராசையை மையமாகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்டது.

இந்தி திரையுலகில் தனது அதிர்ஷ்டத்தை முயற்சிக்க பிரேம்சந்த் 31 மே 1934 அன்று பம்பாய்க்கு வந்தார். தயாரிப்பு நிறுவனமான அஜந்தா சினெட்டோனுக்கு ஸ்கிரிப்ட் எழுதும் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டார், ஆண்டுக்கு 8000 சம்பளம்.

கடைசி காலகட்டம்

பம்பாயிலிருந்து வெளியேறிய பிறகு, பிரேம்சந்த் தனது மகன்களான ஸ்ரீபத் ராய் மற்றும் அமிர்த்குமார் ராய் படிக்கும் அலகாபாத்தில் குடியேற விரும்பினார். அங்கிருந்து ஹன்ஸை வெளியிடவும் அவர் திட்டமிட்டார். இருப்பினும், அவரது நிதி நிலைமை மற்றும் உடல்நலக்குறைவு காரணமாக, அவர் ஹன்ஸை இந்திய இலக்கிய ஆலோசகரிடம் ஒப்படைத்து பெனாரஸுக்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது.

1936 இல் லக்னோவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தின் முதல் தலைவராக பிரேம்சந்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பல நாட்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு பதவியில் இருந்தபோதும் 1936 அக்டோபர் 8 ஆம் தேதி இறந்தார்.

பிரேம்சந்தின் கடைசியாக முடிக்கப்பட்ட படைப்பான கோதான் உபன்யாஸ் (ஒரு பசுவின் பரிசு, 1936) பொதுவாக அவரது சிறந்த நாவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது, மேலும் இது சிறந்த இந்தி நாவல்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது.

1936 ஆம் ஆண்டில், பிரேம்சந்த் கஃபான் ("கவசம்") வெளியிட்டார், அதில் ஒரு ஏழை தனது இறந்த மனைவியின் இறுதி சடங்குகளுக்காக பணம் சேகரித்தார், ஆனால் அதை உணவு மற்றும் மதுவிற்காக செலவிடுகிறார். பிரேம்சந்தின் கடைசியாக வெளியிடப்பட்ட கதை *Cricket Matching*, இது அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு 1938 இல் ஜமானாவில் வெளியிடப்பட்டது.

பிரேம்சந்த் முதல் இந்தி எழுத்தாளராகக் கருதப்படுகிறார், அவரின் எழுத்துக்கள் யதார்த்தத்தை முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தன. அவரது நாவல்கள் ஏழை மற்றும் நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தின் பிரச்சினைகளை விவரிக்கின்றன. அவரது படைப்புகள் ஒரு பகுத்தறிவு கண்ணோட்டத்தை சித்தரிக்கின்றன, இது மத விழுமியங்களை பலவீனமானவர்களை சுரண்டுவதற்கு சக்திவாய்ந்த நயவஞ்சகர்களை அனுமதிக்கும் ஒன்று என்று கருதுகிறது. தேசிய மற்றும் சமூக பிரச்சினைகள் குறித்த பொது விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக அவர் இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்தினார்,

மேலும் ஊழல், குழந்தை விதவை, விபச்சாரம், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு, வறுமை, காலனித்துவம் மற்றும் இந்திய சுதந்திர இயக்கம் தொடர்பான தலைப்புகளைப் பற்றி அடிக்கடிஎழுதினார்.

Bust of Premchand in Lamhi

Novels

Hindi title	Date
Devasthan Rahasya	8 October 1903 — February 1905
Prema	1907
Kishna	1907
Roothi Rani	April — August 1907
	1907, 1909
Vardaan	1912
Seva Sadan	1919 (Hindi); 1924 (Urdu)
Premashram	1922
Rangbhoomi	1924
Nirmala	1925
Kaayakalp	1926 (Hindi), 1934 (Urdu)
Pratigya	1927
Gaban	1931
Karmabhoomi	1932
Godaan	1936
Mangalsootra (incomplete)	1936

இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி
R. Krishnamoorthy

1999 இல் இந்திய அரசு வெளியிட்ட அஞ்சல் தலையில் கல்கி இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி

	रा.कृष्णमूर्ति
जन्म	09.09.1899, पुत्तामंगलम, मईलाडुदूरै, तमिलनाडु
मृत्यु	05.12.1954 (उम्र 55) चेन्नै, भारत
उपनाम	कल्की
தொழில்	पत्रकार, आलोचक, लेखक
देश	भारतीय
शिक्षा	उच्च कक्ष
समय	1921-1954
साहित्यिक शैली	ऐतिहासिक उपन्यास, सामाजिक उपन्यास, निबंध
प्रसिद्ध रचनात्मक (ओं)	पोन्नी की सेलवन, शिवगामी की प्रतिज्ञा
पुरस्कार (ओं)	अकादमी पुरस्कार (अलै ओसाई)
बच्चे	की. राजेंद्रन आनंदी रामचंद्रन

उपन्यास सम्राट“कल्की” कृष्णमूर्ति

कल्कि (9 सितंबर, 1899 - 5 दिसंबर, 1954) एक प्रसिद्ध तमिल लेखक थे। उनका असली नाम रा. कृष्णमूर्ति।कल्कि, बीसवीं सदी में तमिल लेखकों के चक्रवर्ती थे।तमिल में ऐतिहासिक कहानियों के अग्रदूत थे। कल्कि का असली नाम रा कृष्णमूर्ति है। उनका जन्म 9 सितंबर, 1899 को तंजाऊर जिले के मयिलाडुदुरै के पास पुथुमंगलम में हुआ था। पिता: रामासामी अय्यर। पुथुमंगलम में अपनी प्राथमिक शिक्षा पूरी करने के बाद, उन्होंने तिरुच्चि ईआर हाई स्कूल और नेशनल कॉलेज में अपनी पढ़ाई जारी रखी। 1921 में, गांधीजी ने असहयोग आंदोलन शुरू किया। देश के आज़ादी संग्राम में भाग लेने की इच्छा रखते हुए, कल्कि ने स्कूल छोड़ दिया और करूर में नामक्कल कवि की अध्यक्षता में एक बैठक में प्रतिबंध के खिलाफ आवाज उठाई। पुलिस ने उसे गिरफ्तार कर लिया और 3 महीने के कठोर कारावास की सजा सुनाई।

अपनी रिहाई के बाद, उन्होंने तिरुच्चि में तमिलनाडु कांग्रेस पार्टी के कार्यालय में एक क्लर्क के रूप में काम किया। उस समय, उनके लेखन कौशल कांग्रेस के लिए लिखे गए पैम्फलेट में प्रकाशित हुए थे। कल्कि की प्रतिभा को पहचानते हुए तिरुच्चिके कांग्रेस नेता डॉ. डी.एस.एस. राजन ने तिरु.वी.के को नवशक्ति में शामिल होने की सलाह दी और उन्हें अनुशंसा पत्र दिया। कल्कि की सरल मीठी तमिल शैली ने वीवीसी को आकर्षित किया, और उन्हें तुरंत सहायक शिक्षक के रूप में पदोन्नत किया गया। नवशक्ति में काम करते हुए, कल्कि के लेखन को मधुमक्खी के नाम से विश्व समाचारों के संचय से और समृद्ध किया गया। वे नवशक्ति के विशेष संवाददाता के रूप में प्रमुख सम्मेलनों में गए और कार्यक्रम लिखे। इन सभी की टीएमसी ने तारीफ की थी. इसी समय कल्कि की शादी हुई थी। पत्नी का नाम रुक्मिणी है।

फरवरी 1928 में, आनंद विकटन एसएस वासन के प्रशासन में दिखाई देने लगे। भारतियार के मित्र बरली.एस.नेल्लैयप्पर कल्कि को वासन के पास ले गए और उनका परिचय कराया और कहा कि वह एक लेखक हैं जो नवशक्ति में काम करते हैं। वासन ने कल्कि को एक लेख लिखने के लिए कहा। कल्कि ने 'एट्टिक्कू पोट्टी' शीर्षक से एक हास्य निबंध लिखा और भेजा। कृष्णमूर्ति - कल्कि नाम पर लिखे गये यह पहला लेख है। उन्होंने **विकटन** पर हास्य निबंध लिखना जारी रखा। इस समय, तिरुचेंगोडे में "गांधी आश्रम" चलाने वाले राजा ने कहा कि वह शराब विरोधी अभियान के लिए "विमोसनम" नामक एक समाचार पत्र चलाने जा रहे थे।कल्कि को अधिकांश अनुवाद कार्य **नवशक्ति** में करना था। कल्कि, जो विभिन्न रसों के कहानी-निबंध लिखना चाहते थे, ने तिरु.वी.क. को विदाई दी, तिरुचेंगोडे गए और विमोसनम के सहायक संपादक के रूप में कार्यभार संभाला।

1930 में, महात्मा गांधी ने नमक सत्याग्रह शुरू किया। इसमें भाग लेनेवाले राजाजी **वेदारण्यम** गए। राजाजी की अनुमति से, **विमोचन पत्रिका** रोक दी गई और **गोबिचेट्टीपलायम** में प्रतिबंध का उल्लंघन करने के लिए 'कल्कि' को गिरफ्तार कर लिया गया। उन्हें 6 महीने जेल की सजा सुनाई गई थी।

सजा काटकर बाहर आए कल्कि आनंद विकटन के सहायक संपादक बने। कल्कि के लेखन कौशल और वासन के प्रबंधन कौशल के साथ, **विकटन** की बिक्री हजारों की संख्या में बढ़ गई।

विकटन में "कल्कि" द्वारा लिखे गए पहले धारावाहिक "कळ्वनिन कादली" ने पूरे तमिलनाडु में कल्कि की प्रसिद्धि फैला दी। बाद में, के. सुब्रमण्यम ने फिल्म के लिए कल्कि द्वारा लिखित कहानी "त्यागभूमि" पर आधारित एक फिल्म बनाई, और श्रृंखला "त्यागभूमि" को फिल्म के चित्र के साथ विकटन में प्रकाशित किया गया।इस समय कल्कि के जीवन और **विकटन** के इतिहास में एक अप्रत्याशित मोड़ था।

गांधी ने 1940 के दशक के अंत में व्यक्तिगत सत्याग्रह शुरू किया था। कल्कि ने महात्मा गांधी को एक पत्र लिखकर उनसे उपस्थित होने की अनुमति मांगी। जब कल्कि ने यह बात वासन को बताई तो उन्होंने कहा, "जब आपने गांधीजी को अपना नाम दिया था, तो आपको मुझे बता देना चाहिए था।" यही वह दौर था जब सरकार ने संघर्ष में शामिल अखबारों के खिलाफ कार्रवाई की थी। इसलिए वासन ने कहा कि कल्कि या तो संघर्ष से हट जाएं या इस्तीफा देकर संघर्ष में शामिल हो जाएं। परिणामस्वरूप उन्होंने इस्तीफा दे दिया और कल्कि संघर्ष में भाग लिया। 3 माह के कठोर कारावास की सजा सुनाई गई।

जेल से रिहा हुए कल्कि ने अपने दोस्त डी. **सदाशिवम** के साथ अपना खुद का अखबार चलाने का फैसला किया। कल्कि और सदाशिवम दोस्त थे जब उन्होंने कांग्रेस के संघर्षों में भाग लिया। **राजाजी** और रसिकमणि **टीकेसी** चिंतित थे कि कल्कि को अपना अखबार शुरू करने में कठिनाइयों का सामना करना पड़ सकता है। लेकिन, पत्रिका सफल रही। कल्कि के लेखन कौशल और डी. सदाशिवम के प्रबंधन कौशल ने जल्दी ही "**कल्कि**" (नई पत्रिका का नाम)की बिक्री को हजारों तक बढ़ा दिया।

तमिल में पहला ऐतिहासिक उपन्यास **"पार्थिबन कानवु"** कल्कि में एक श्रृंखला में प्रकाशित हुआ था। इसके बाद **"शिवगामी शपथं"** आई जिसने कल्कि को अद्वितीय प्रसिद्धि दिलाई। स्वतंत्रता संग्राम पर आधारित कल्कि की **"अलै ओसै"** उनके सामाजिक उपन्यासों में प्रसिद्ध हुई। कल्कि के अनुसार, यह उनके काम की उत्कृष्ट कृति है। कल्कि ने 1952-53 में लिखना शुरू किया और लगातार तीन वर्षों तक "पोन्नियियन सेलवन" प्रकाशित किया।

उन्होंने 35 लघु कहानी खंड, उपन्यास, निबंध, यात्रा वृत्तांत और आत्मकथाएँ लिखी हैं।उन्हें बेहतरीन सामाजिक और ऐतिहासिक उपन्यास लिखने के लिए व्यापक रूप से जाना जाता है। उनके द्वारा लिखा गया **पोन्नियियन सेल्वन** उपन्यास बहुत प्रसिद्ध है। उन्होंने अपने कार्यों के माध्यम से भारतीय आजादी संग्राम में भी योगदान दिया है। **त्यागभूमि** उपन्यास भी फिल्माया गया था।

कृतियाँ उपन्यास

कळ्वनिन कादली (1937)
त्यागभूमि (1938-1939)
मगुडपति (1942)
अबलैयिन कन्नीर (1947)
सोलैमलै इलवरसि (1947)
अलै ओसै (1948)
देवकीयिन कणवन (1950)
मोगिनितीवु (1950)
पोय्मान करडु (1951)
पुन्नैवनत्तु पुली (1952)
अमरधारा (1954)

ऐतिहासिक उपन्यास

पार्थिबन कनवु (1941 - 1943)
शिवगामीयिन शपथं (1944 - 1946)
पोन्नियिन सेलवन (1951 - 1954)

कहानियाँ

सुभद्रा के भाई
तीप्पिडित्त गुडिसैगळ
वस्थादु वेणु
सुण्डुविन संन्यासम्
हिमालय हमारा पर्वत है
मास्टर मेदुवडै
प्रसिद्ध सितारा
अरुणाचल का कार्यालय
सुशीला एम. ए
आत्महत्या
सारदैयिन तंत्र
नंबर
पुन्नै वनत्तु पुलि
जमींदार का बेटा
रंगदुर्ग के राजा
मयिलविळि मान
"टप्पिली कप"
केदार की माँ
चिरंजीवी कहानी
जीर्ण-शीर्ण बंगला
पुलिस दावत
अंधकार में बिजली की चमक
भवानी, बी. ए, बी. एल
हीरे की अंगूठी
मृत्यु की सजा
यजमान वफादारी
कैलासमैयर काबरा
सिनेमा कहानी
ओट्टै रोजा
पुदु ओवरसियर
अमरवाळ्वु
तिरुडन मगन तिरुडन
पोंगुमांगडल
पुष्प पल्लक्कु
पीतल मेखला
परिसल तुरै
कमला की शादी
एस एस मेनका
राज्यपाल का दौरा
नौ गड्ढे भूमि
तिरुवळुन्दूर शिवकोळुन्दु
मयिलैक्कालै
बर्बाद किले
नाटककार
कणैयाळियिन कनवु
गांधीमति के प्रेमी
श्रीकांतन पुनर्जन्म
चंद्रमती
कैदी की प्रार्थना
पिता और बेटा
पत्र और आँसू
वीणा भवानी
मेरे देवता
यह कैसा स्वर्ग है
रिश्वत नहीं लेता
हमारा गृह-नगर संगीत प्रतियोगिता

रंगून दूल्हा	देवकी का पति
बाला जोसिएर	माडत्तेवन सुनै
बिना कान कटे चोर	मालती के पिता
घर की तलाश	लंबी प्रस्तावना
बांगर विनयगराव	देवयानी
गोविंदन और वीरप्पन	चचेरे भाई और चोर
जोकर सिनुमुतालि	अरसुर पंचायत

पुरस्कार

साहित्य अकादमी पुरस्कार, 1956 -अलै ओसै

संगीता कलासिकमणि पुरस्कार

भारत INDIA
300
कल्कि कृष्णमूर्ति
1999
KALKI KRISHNAMURTHY

साहित्यिक सेतुबंधन

साहित्य 3 सेतु 3

दक्षिण रेलवे SOUTHERN RAILWAY
मदुरै मंडल MADURAI DIVISION

திருவள்ளுவர் तिरुवल्लुवर
&
கபீர் कबीर

செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் எனினும் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்
भाषाएँ अनेक - भाव एक

अगस्त AUGUST 2021

राजभाषा विभाग
RAJBHASHA VIBHAG

திருவள்ளுவர் तिरुवल्लुवर

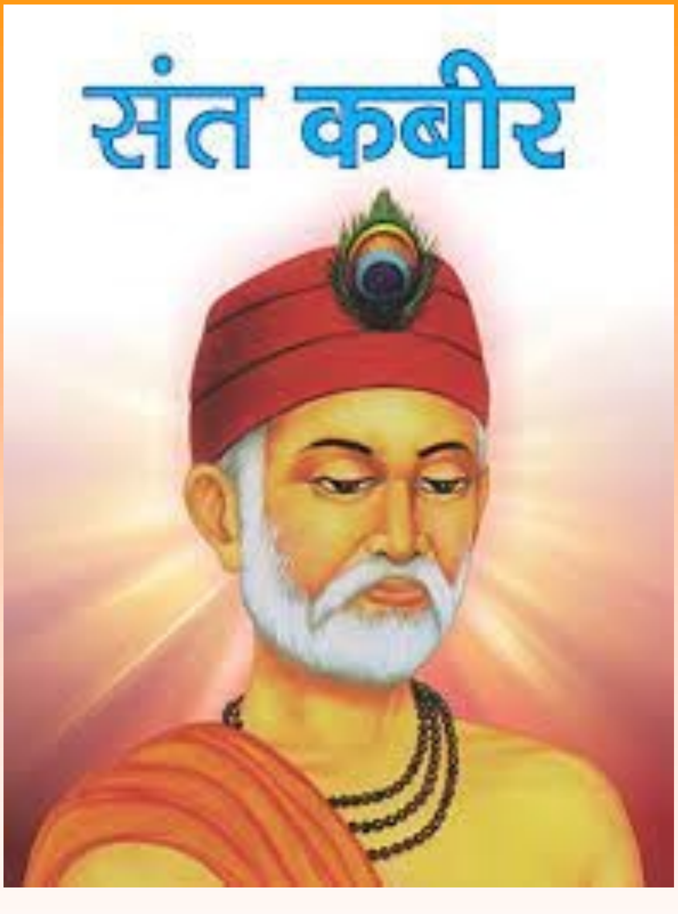

கபீர் (1440 - 1518)

ஒரு கவிஞர், மதகுரு, புனிதரும் ஆவார்.

இராமானந்தரால் சீடராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர். அவரது எழுத்துக்களால் இந்து சமய பக்தி இயக்கத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுதியவர். அவரது பாடல்கள் சீக்கியப் புனித நூலான குரு கிரந்த் சாகிப்பில் உள்ளன.

காசிக்கருகே 'லகர்டேலோ' என்ற ஏரியில் தாமரை மலரில் கிடைத்த குழந்தையை (கபீர்) முஸ்லிம் நெசவாளர் ஒருவர் எடுத்து வளர்த்தார். இவரது இளமைப் பருவத்தில் ஒரு இசுலாமியக் குடும்பத்தில் வளர்ந்தார். இருப்பினும் அவரது ஆசிரியரும் இந்து சமய பக்தித் தலைவருமான இராமாநந்தரின் தாக்கம் கபீரிடம் அதிகம் காணப்பட்டது.

இந்து-முஸ்லிம் சமய ஒற்றுமைக்குப் பெரிதும் பாடுபட்டவர். கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துவதே நற்கதி அடைய வழி என்றார். "உண்மையே இயல்பானது. அது எல்லோர் இதயத்திலும் உறைகின்றது. அவ்வுண்மை அன்பினால் வெளிப்படுகிறது" என்ற கருத்தை உடையவர் "பக்தியை வலியுறுத்தாத சமயம் சமயமன்று" என்றார்.

இந்து சமயம், இசுலாம் ஆகிய இரு சமயங்களையுமே கபீர் விமரிசித்தார். இந்து சமயம் தவறான வழியில் செல்வதாகவும், சடங்குகள் அர்த்தமற்றவை எனவும் கூறினர். அவரது கருத்துகளுக்காக, இந்து மற்றும் இசுலாமியர் இருவரின் கோபத்துக்கும் ஆளானார். அவர் இறந்தபொழுது அவரால் ஈர்க்கப்பட்ட இரு சமயத்தை சேர்ந்தவர்களால், அவரவர் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என உரிமை கொண்டாடப்பட்டார். அவரது உடலை எரிப்பதா அல்லது புதைப்பதா என்ற சிக்கலும் ஏற்பட்டது.

"கபீர் பந்த்" ("Kabirpanth", "Path of Kabir") என்ற சமயச் சமூகம் மூலமாக கபீரின் கருத்துக்களும் கூற்றுகளும் தொடர்கிறது. இச்சமூகத்தினர் கபீர் பந்தின் நிறுவனராகக் கபீரை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். மேலும் இப்பிரிவினர் *கபீர் பந்த்திக்கள் (Kabirpanthis) என அழைக்கப்படுகின்றனர்*

இராமானந்தரின் சீடரான கபீர் இந்தி மொழியில் எழுதிய இரு வரியிலான பாடல்கள் *தோஹே* என்றழைக்கப்படுகிறது. 'தோ' என்பது இரண்டைக் குறிக்கிறது. இந்திய அரசின் ஜவுளித்துறை அமைச்சகம் கபீரின் பெயரில் சிறந்த நெசவாளருக்கான **சந்த் கபீர் விருது** வழங்குகிறது. இவரது பெயரில் உத்தரப்பிர்தேசத்தில் **சந்த் கபீர்** எனும் மாவட்டமும் உள்ளது. மேலும் கபீரின் நினைவை போற்றும் விதமாக, 1952ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு கபீரின் உருவ அஞ்சல் தலை வெளியிட்டது.

இளமைக் காலமும் பின்னணியும்

கபீர் பிறந்த ஆண்டும் இறந்த ஆண்டும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சில வரலாற்றாளர்கள் அவர் வாழ்ந்த காலம் 1398-1448 எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் வேறு சிலர் 1440-1518 எனக் கருதுகின்றனர்.

அவரது பிறப்பு மற்றும் அவரது பிறந்த குடும்பம் குறித்த பலவிதமான கதைகள் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றில், கபீரின் தாய் வாராணாசியைச் சேர்ந்தவர் என்றும் கபீரைப் பெற்றடுத்துப் பின்னர் அவரை ஒரு கூடையில் வைத்து குளத்தில் விட்டுவிட்டார் எனவும், அக்குழந்தையை ஒரு இசுலாமியர் எடுத்து வளர்த்தார் எனவும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் தற்கால அறிஞர்கள் இக்கதைகளுக்கான வரலாற்று ஆதாரங்கள் இல்லையெனக் கூறி அவற்றை நிராகரிக்கின்றனர்.

இராமாந்தரின் சீடர்களுள் ஒருவராகத்தான் பலரும் கபீரைக் கருதுகின்றனர். இராமாநந்தர், ஒவ்வொருவருக்குள்ளும், ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் பரம்பொருள் இருப்பதாகக் கூறும் அத்வைதத் தத்துவத்தைப் பின்பற்றிய வைணவக் கவிஞராவார்.

கபீரை முறையாகச் சீடராக ஏற்க இராமாநந்தர் திட்டவட்டமாக மறுத்து விட்டதாகவும், கபீர் கெட்டிக்காரத்தனத்துடன் இராமநந்தர் கங்கைக்குக் குளிக்க செல்லும் வழியிலிருந்த படிகளில் இருள்பிரியாத விடிகாலையில், சாக்கால் தன்னை மூடிக்கொண்டு கிடக்க, கீழேகிடந்த கபீரைத் தெரியாமல் மிதித்துவிட்ட இராமாநந்தர் "இராமா இராமா!" என்று சொல்லிவிட்டதால், வேறுவழியின்றி இராமாநந்தர் கபீரைத் தன்

சீடராக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று என்ற கருத்து வழக்கிலுள்ளது.

சில புராணக்கதைகள் கபீர் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்கின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் வரலாற்று இலக்கியங்கள் மூலம் இது தவறான கூற்று என்றும், அவருக்குத் திருமணம் ஆகி தன்யா என்ற மனைவியும் கமல், கமலி என மகனும் மகளும் இருந்ததாகக் கருதுகின்றனர்.

வாரணாசியில் கபீர் சௌரா என்ற இடத்தில் கபீரின் குடும்பம் வசித்ததாக நம்பப்படுகிறது. கபீர் சௌராவிலுள்ள *கபீர் மடத்தில்* கபீர் தொடர்பான கொண்டாட்ட நிகழ்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன.

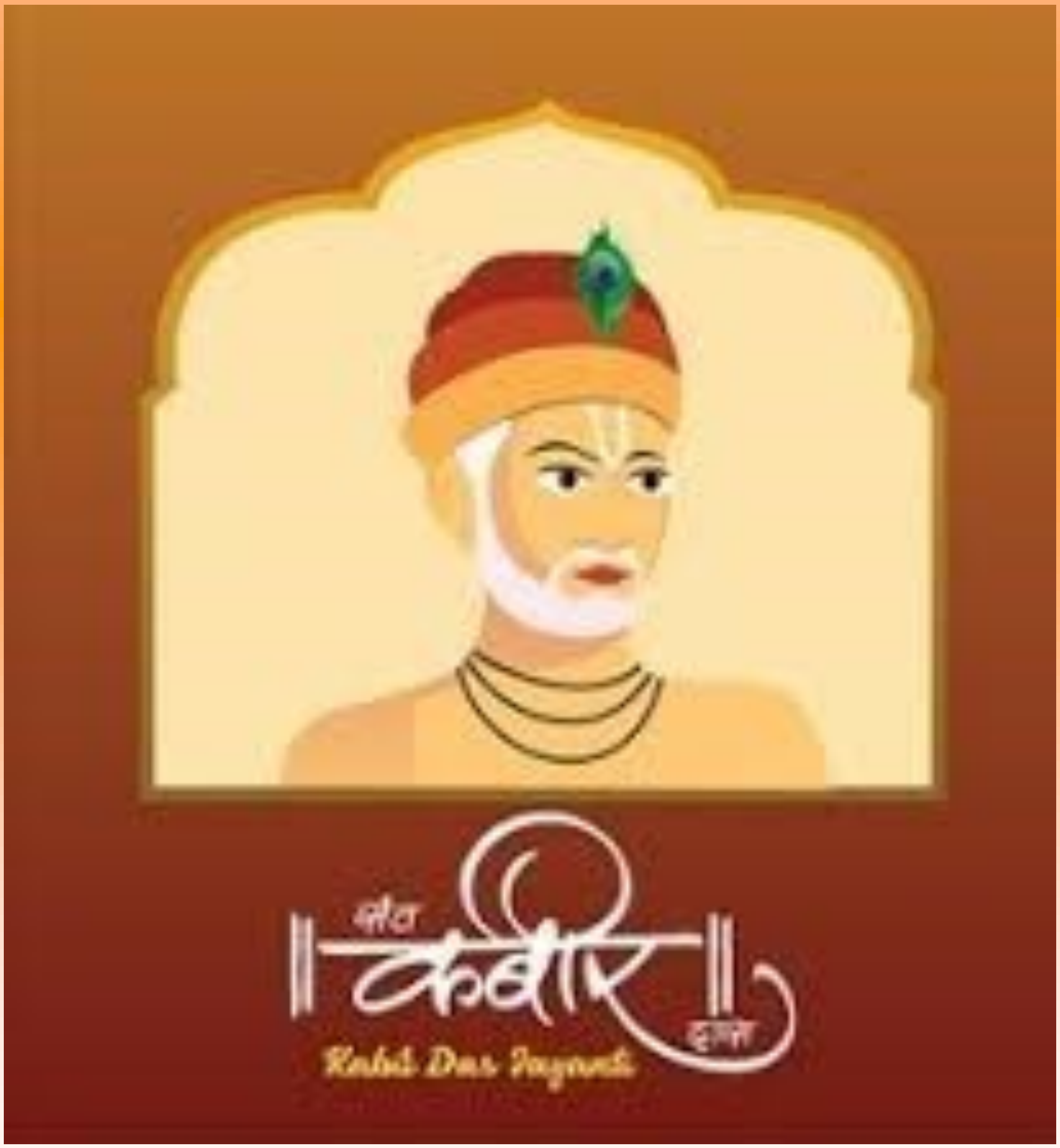

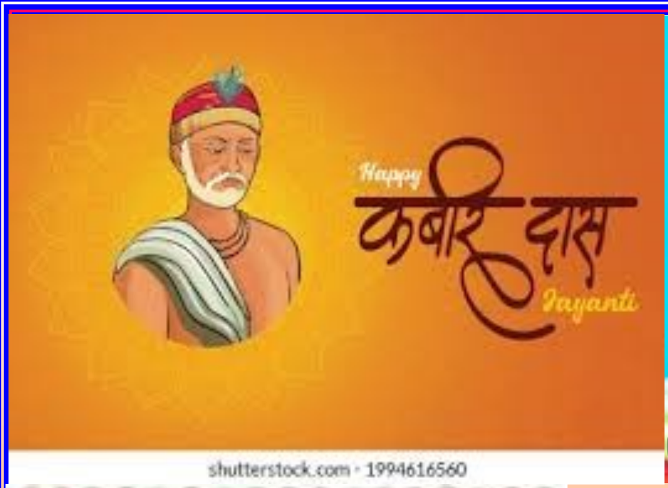

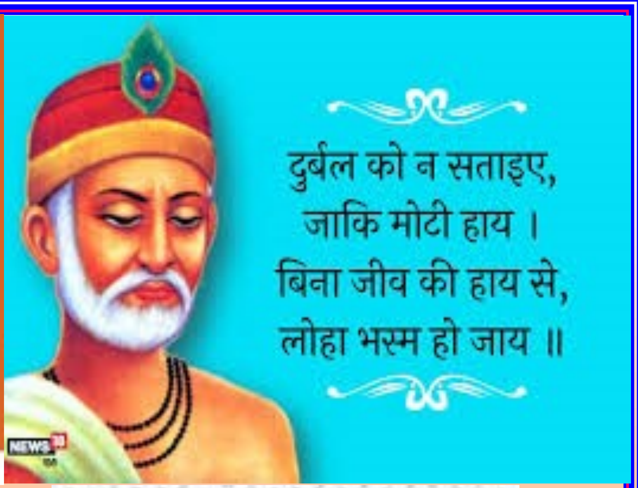

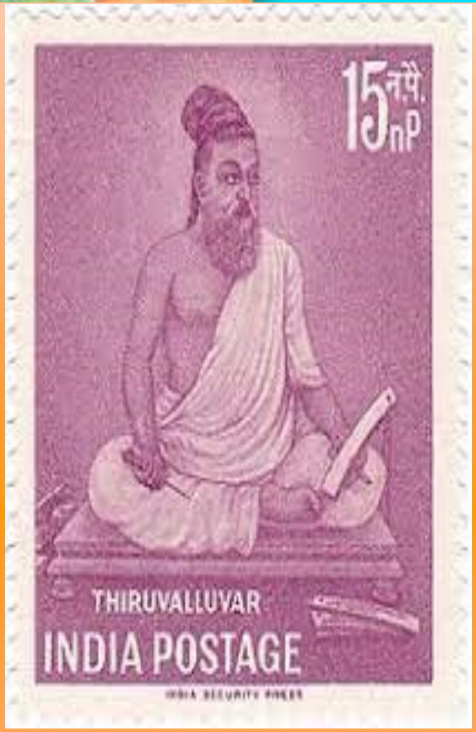

कन्याकुमारी में
तिरुवल्लुवर प्रतिमा

तिरुवल्लुवर

एक प्रख्यात तमिल कवि हैं जिन्होंने तमिल साहित्य में नीति पर आधारित कृति **तिरुककुरल** लिखा हैं। उन्हें देय्व पुलवर, वल्लुवर और पोय्यामोळी पुलवर जैसे अन्य नामों से भी जाना जाता है।

तिरुवल्लुवर का जन्म मइलापुर में हुआ था। उनकी पत्नी वासुकी एक आज्ञाकारी और समर्पित आदर्श पत्नी थी। एक ऐसी आदर्श पत्नी जिसने कभी भी अपने पति के आदेशों की अवज्ञा नहीं की और उनका शतशः पालन किया। तिरुवल्लुवर ने मानव को बताया कि एक व्यक्ति गृहस्थ या गृहस्वामी का जीवन जीने के साथ-साथ एक दिव्य जीवन या शुद्ध और पवित्र जीवन जी सकता है। उन्होंने लोगों को बताया कि शुद्ध और पवित्रता से परिपूर्ण दिव्य जीवन जीने के लिए परिवार को छोड़कर संन्यासी बनने की आवश्यकता नहीं है। उनकी ज्ञान भरी बातें और शिक्षा अब एक पुस्तक के रूप में मौजूद है जिसे '**तिरुक्कुरल**' नाम से जाना जाता है। तमिल कैलेंडर की अवधि उसी समय से है और उसे तिरुवल्लुवर आन्डु (वर्ष) कहा जाता है।

तिरुवल्लुवर का समय पुरातात्विक साक्ष्य के बजाय ज्यादातर भाषाई सबूतों पर आधारित है क्योंकि किसी पुरातात्विक साक्ष्य अभी तक निर्धारित नहीं कर पाया है। उनके काल का अनुमान 200 ई.पू. और 30 ई.पू. के बीच का माना जाता है।

पारंपरिक वृतांत

तिरुवल्लुवर (तिरु वल्लुवर) नाम *तिरु* (एक तमिल शब्द जिसका अर्थ *माननीय* है, जो *श्री* के समान है) और *वल्लुवर* (तमिल परंपरा के अनुसार *वल्लुवन* एक विनम्र नाम) **से बना** है। उनके वास्तविक नाम के बजाए वल्लुवन नाम जो एक सामान्य नाम है जो उनकी जाति / व्यवसाय का प्रतिनिधित्व करता है। बहरहाल, तिरूक्कुरल (वल्लुवन) के लेखक का नाम उनके समुदाय पर रखा गया है या उसके विपरीत, यह सवाल आज तक अनुत्तरित है। शैव, वैष्णव, जैन, बौद्ध सम्प्रदायों का तर्क है कि तिरुवल्लुवर उनसे संबंधित हैं उनके वंश के हैं । तिरुवल्लुवर के जन्म के बारे में कुछ किंवदंती भी रही हैं जिसमें उन्हें एक जैन समनार (संत) या एक हिंदू कहा गया है। लेकिन उनके धर्म के बारे में कोई सबूत उपलब्ध नहीं है। तिरुक्कुरल कृति का आरम्भ सर्वशक्तिमान भगवान को सादर प्रणाम करते हुए शुरू होता है। इसीलिए कहा जा सकता है कि तिरुवल्लुवर

आस्तिक थे। लेकिन उनके परमेश्वर सर्वशक्तिमान हैं, सारे संसार के निर्माता हैं और जो अपने भक्तों की रक्षा करते हैं। दरअसल कुरल किसी भी विशिष्ट या सांप्रदायिक धार्मिक आस्था की वकालत नहीं करता है। एक कथा में उन्हें पांड्य शासकों की प्राचीन राजधानी मदुरै से जोड़ा जाता है, जिन्होंने तमिल साहित्य को बहुत अधिक बढ़ावा दिया था। एक अन्य कथन के अनुसार उनका जन्म और लालन-पालन मइलापुर में हुआ था जो वर्तमान में मद्रास शहर का एक हिस्सा है और उन्होंने अपनी कृति ***तिरुक्कुरल*** को जमा करने के लिए मदुरै की यात्रा की ताकि राजा (पांडियन) और उनके कवियों के समूह से अनुमोदन प्राप्त किया जा सके.

एक और भी परंपरागत कथन है जिसमें कहा गया है कि *मदुरै का* **तमिल संगम,** (नियमित तौर पर आयोजित किया जानेवाला प्रख्यात विद्वानों और शोधकर्ताओं का सम्मेलन/सभा) प्राधिकरण के माध्यम से तिरुक्कुरल को विश्व के सामने पेश किया गया था। हो सकता है कि तिरुवल्लुवर ने अपना अधिकांश जीवन मदुरै में बिताया हो क्योंकि यह पांडिय शासकों के अधीन था जहां कई तमिल कवि थे ।

जॉर्ज उग्लो पोप या जी.यू पोप ने तमिलनाडु में कई वर्ष बिताए और अंग्रेजी में कई पाठों का अनुवाद किया है जिसमें तिरुक्कुरल शामिल है। कार्ल ग्रौल (1814-1864) ने पहले ही 1855 तक तिरुक्कुरल को बौद्ध पंथ की एक कृति के रूप में चित्रित किया था (ग्रौल ने जैनियों को भी बौद्धों के अंतर्गत सम्मिलित किया)।

जैन

जैन विद्वान् और कई इतिहासकार मानते है कि तिरुवल्लुवर एक जैन मुनि थे, क्योंकि तिरुक्कुरल का पहला अध्याय जैन धर्म के प्रथम तीर्थंकर ऋषभदेव को समर्पित है। इसके आलावा तिरुक्कुरल की शिक्षाएं जैन धर्म की शिक्षाओं से मेल खाती है।

तिरुक्कुरल

तिरुक्कुरल तमिल की एक सबसे श्रद्धेय प्राचीन कृति है। कुरल को 'दुनिया का ग्रंथ' माना जाता है, क्योंकि यह मानव को नैतिकता और बेहतरीन जीवन का रास्ता दिखलाता है। संभवतः बाइबल, कुरान और गीता के बाद कुरल का सबसे अधिक भाषाओं में अनुवाद हुआ है। 1730 में तिरुक्कुरल का लैटिन अनुवाद कोस्टांज़ो बेस्ची द्वारा किया गया जिससे यूरोपीय बुद्धिजीवियों को उल्लेखनीय रूप से तमिल साहित्य के सौंदर्य और समृद्धि को जानने में मदद मिली।

तिरुक्कुरल तीन वर्गों में विभाजित है। पहले खंड में ***अरम*** – विवेक और सम्मान के साथ अच्छे नैतिक व्यवहार ("सही आचरण") को बताया गया है। खंड दो में ***पोरुल*** - सांसारिक मामलों की सही ढंग से चर्चा की गई है और तीसरे खंड में ***इनबम*** – पुरूष और महिला के बीच प्रेम संबंधी विचार किया गया है। प्रथम खंड में 38 अध्याय हैं, दूसरे में 70 अध्याय और तीसरे में 25 अध्याय हैं। प्रत्येक अध्याय में कुल 10 दोहे या *कुरल* है और कुल मिलाकर कृति में 1330 दोहे हैं।

कन्याकुमारी में तिरुवल्लुवर प्रतिमा

भारतीय उपमहाद्वीप (कन्याकुमारी) के दक्षिणी सिरे पर संत तिरुवल्लुवर की 133 फुट लंबी प्रतिमा है जहां अरब सागर, बंगाल की खाड़ी और हिंद महासागर मिलते हैं। 133 फुट, तिरुक्कुरल के 133 अध्यायों या *अधिकारम* का प्रतिनिधित्व करते हैं और उनकी तीन अंगुलिया *अरम, पोरूल* और *इनबम* नामक तीन विषय अर्थात नैतिकता, धन और प्रेम के अर्थ को दर्शाता है।

1 Rupee 1995 8th World Tamil Conference Saint Tiruvalluvar

संत
तिरुवल्लुवर

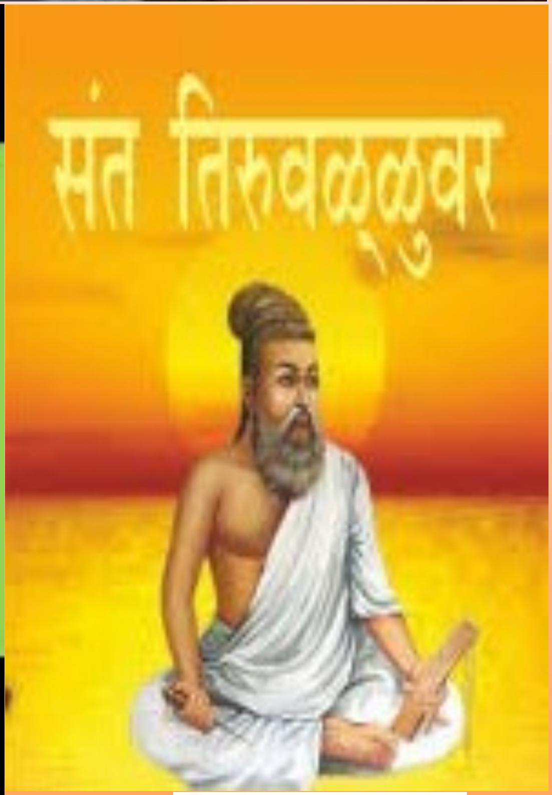
संत तिरुवळ्ळुवर

namaste

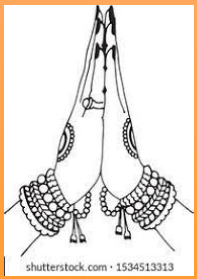
shutterstock.com · 1534513313

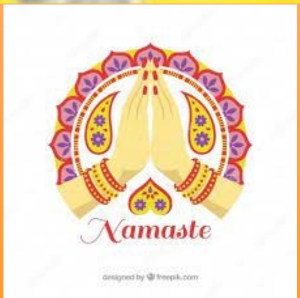
Namaste